

Helle Helle Jestli chceš

Nakladatelství Paseka

Praha – Litomyšl

PŘELOŽILA HELENA BŘEZINOVÁ

Vychází s laskavým přispěním
Dánského uměleckého fondu
DANISH ARTS FOUNDATION

HVIS DET ER

Copyright © Helle Helle & Rosinante & Co., Copenhagen 2014

Published by arrangement with Gyldendal Group Agency

Translation © Helena Březinová, 2016

ISBN 978-80-7432-715-5

To nejsem já. Nestojím takhle v lese za stromem. Listí opadává. Je konec října, takže úplně poslední listy.

Měl jsem za to, že běžím pořád rovně. Jenže už po xté míjím stejný důlek v mechu a to zvadlé kapradí. Zahnul jsem doleva a pak zase doleva a po dlouhé době znovu doleva, nebo že by doprava? Pak ještě jednou. To si pamatuju, to bylo ještě před tím puchýřem.

Teď už je slunce níž a já nejsem sám. Na pěšině stojí žena. Prohledává kapsy, na hlavě má čelenku. Kolem pasu uvázanou šustákovou bundu. Něco si strká do pusy, pak se podívá přímo sem. Čelisti kmitají nahoru dolů. Ale nevidí mě, protože už pohledem klouže po korunách stromů, hlavu v úplném záklonu. Znehybní tak, možná tam nahoře něco je. I v této poloze dokáže žvýkat. Zakloním hlavu, abych se na to taky podíval, ale nad všemi těmi cípatými vršky stromů je jen modré nebe. Už vyšel měsíc, to tedy brzo.

Když hlavu skloním, je už zase v pohybu. Šustákovka poletuje ze strany na stranu.

Abych byl stručný, nevím, co mám dělat. Ztratil jsem se v hlubokém lese. O lesích nevím nic, jsem všechno, jen ne zálesák. To prohlásili ostatní především u kávy. Jenže teď jsem tady, pod vzrostlými jutskými velikány. V takzvaných běžeckých botách.

Dá se říct, že jakžtakž naberu tempo, kolem stromu, pak zpátky na pěšinu. Vyrazím na opačnou stranu než ona. Po chvíli se pěšina dělí na tři, dám se doprava, minu větší mýtinu a pokračuju podél skupiny jehličnanů. Tady si na obřím kameni chvíli odpočinu. Najednou se ta žena vynoří zleva, vydám zvuk, jakýsi tvrdý výdech. Přitom trhnu rameny. Mlčky pokývneme, běží po trávě uprostřed pěšiny, mezi vyježděnými kolejemí. Proto jsem ji neslyšel. To trhnutí mému rameni neudělalo nejlíp. Ty moje věčné eufemismy.

Abych už na ni znovu nenarazil, dám se po cestě, po které jsme oba přiběhli. Ale už u mýtiny nevím, jak dál. Vysoko nad hlavou mi krouží dravec, třeba budu moct na druhé straně z lesa vyjít, brodím se trávou. Je vysoká, ale postupuju vpřed. V půli cesty se zastavím u osamocenému stromu a rozhlížím se. Ale ne že bych něco viděl. Ale, ale, ale. Zpod nejspodnější větve stromu vykukuje běžecká bota. Na její noze.

Je z Aarsu, pracuje v obchodě s oblečením, ale jenom načas. Zabloudila hned po obědě. Jak už jsem jistě zaznamenal, není tu signál. Hodně šermuje rukama, dlaně má krátké a hranaté.

„Dost blbý,“ řekne.

Stojíme uprostřed mýtiny a rozhlížíme se do všech stran. Že seděla v tom stromě, to už na přetřes nepřijde. Pomalu se stmívá, vysoká tráva se vlní v odstínech žluté. Místy, kudy jsem šel, se vine slabá brázda, ale její stopu nevidím.

„Přijela jsem sem taxíkem. Teda jenom ten poslední kus. V prosinci to bude rok, co běhám,“ oznámí.

Když říká jo, zní to jako *ju*. Zadívám se na čelenku, dotkne se jí:

„Patří nevlastnímu synovi, chodí do skauta.“

V hovoru nastane pauza. Zjevně si moc utáhla tkaničku, předkloní se a povolí si ji. Kolem pasu má zvláštní druh popruhu, v něm po každém boku láhev s vodou, vrátí se do svislé polohy, jednu láhev uvolní, napije se, otre si ústa.

„Nedáte si slzu? Klidně si lokněte.“

Podá mi láhev, odmítnu. Sama se ještě trochu napije, pak ji zasune zpátky.

„Podle mě bude nejlepší jít tudy,“ říká a ruku má napřaženou tam, kde musí být východ, slunce se každopádně ubírá zhruba na opačnou stranu.

Přeběhneme mýtinu v navrženém směru. Naše stíny jsou dlouhé, můj delší než její. Ale ona je uprostřed širší, i vinou láhví na vodu a vlající šustákové bundy. Vychází z ní rytmické cinkání, to bude zip. Málem zakopne o něco v trávě, mocně vyjekne, načež já zařvu. Rychle nabude rovnováhu, na chvíli se zastavíme a vzpomínáme se.

„Šok, chacha,“ praví, než zase vyrazíme.

Na druhé straně mýtiny je pěšina široká a posetá střepy. Rozváže si šustákovou bundu a obléká si ji, zip ji zlobí. Využiju čekání, abych si upravil ponožku, tahám za ni, ona ze sebe v pravidelných intervalech vyráží: ts-ts.

Bunda konečně poslechne a my vyrazíme. Kývne směrem k mé noze.

„Máte pucejře? To si tu botu radši zujte,“ řekne, a já zavrtím hlavou, to sice unikne její pozornosti, přesto naváže:

„Jasně, tady zrovna nééé. To vám taky povím, vysypat tohlecko v lese na pěšinu.“

Pokud to v křoví a v podrostu šelestí, my to rozhodně neslyšíme. Střepy pod námi praskají a křupou. Oba jdeme dost vratce, ona s jednou rukou zcela vztyčenou směrem ke mně, zvýší hlas:

„A kamení a kamení a kamení tam roztloukal, když silnici štěrkoval. Pozor na tyhle.“

Jdeme po straně po velkých kamenech, teď mě nakrátko chytne za rukáv a na chvíli ustrne:

„Já jsem Vejmandová. Co vy?“

„Roar.“

„Roer?“

„Jo, s á,“ říkám, a ona několikrát přikývne.

„Hodně zvláštní jméno. Ju,“ pronese.

A jdeme dál.

Nejdu tady nazdařbůh v rychle houstnoucím šeru s ženou vyzbrojenou čelenkou. V botách z městečka Arden, koupil jsem je předevcírem. Ležely v proutěném koši před obchodem Sport a parfumerie, byl tam jediný pár. Bohužel dvou různých velikostí, toho jsem si ve spěchu nevšiml. Prodavačka vyšla na chodník s hadříkem, koš otřela. Následoval jsem ji do obchodu s běžeckými botami v ruce, byly k sobě přicvaknuté, odstříhla je od sebe. V jedné výloze bylo malé pódium, seděl na něm psík, dlouho se na mě díval a pak se odvrátil. Platil jsem kartou. Drahnou dobu trvalo, než platba prošla, čekali jsme celou věčnost. Prodavačka složila hadřík, žlutý hadřík. Skládala ho jako ubrus, taky ho uhladila. Odcházel jsem odtamtud s botami v igelitové tašce, toulal jsem se po ulicích. Mělo tam někde být pekařství. Šel jsem na nádraží, ulice u něj končila. Pár mladých lidí s plastovými láhvemi vzhlédlo, pak pokuřovali dál. Tabule na perónu ukazovala čtyřicet minut do odjezdu dalšího vlaku, mířil na sever. Chodil jsem po nádraží, vzduch byl nakyslý a studený. Prodavačka táhla toho psíka po chodníku, teď měl na sobě

dečku. Nechala ho očuchat něco pod lavičkou, mezitím zkoumala svou dlaň. Když jsem se blížil, zvedla hlavu a bez výrazu se na mne podívala. Chystal jsem se ji pozdravit. Jenže než k tomu mohlo dojít, znovu upřela pozornost na dlaň.

Naproti nádraží byla realitka. Studoval jsem domy ve vitríně, přečetl jsem všechny popisky, všechny částky i možnosti financování. U auta jsem byl poslední, na parkovišti slunce nakreslilo žhnoucí oranžovou stopu.